

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 323/2015
18.11.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божицара Вујичића, чланова већа, у парници тужиоца В.В. из З., чији је пуномоћник М.Н., адвокат из З., против тужене Н.Б. АД из Б., чији је пуномоћник М.И., адвокат из Б., ради поништаја решења о отказу уговора о раду и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4009/13 од 03.09.2014. године, у седници одржаној 18.11.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4009/13 од 03.09.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зрењанину П1 439/12 од 24.09.2013. године, усвојен је тужбени захтев и поништене су као незаконите одлуке тужене – решење о отказу уговора о раду бр. 634/2012 од 18.10.2012. године и одлука о удаљењу тужиоца са рада бр. 598/2012 од 02.10.2012. године; обавезана је тужена да тужиоца врати на рад и да му исплати трошкове парничног поступка од 103.500,00 динара са законском затезном каматом од пресуђења до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4009/13 од 03.09.2014. године одбијена је жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Зрењанину П1 439/12 од 24.09.2013. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку и погрешне примене материјалног права.

Тужилац је поднео одговор на ревизију.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужене није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, као ни битна повреда из члана 374. став 2. тачка 12. истог закона на коју се у ревизији указује, јер побијана одлука садржи јасне и потпуне разлоге о одлучним чињеницама који нису у супротности са изведеним доказима.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код тужене на пословима трезористе у Експозитури 1 у 3. На основу усменог захтева директора Филијале 3., Служба за контролу усклађености пословања тужене је 09.08.2012. године извршила ванредну контролу благајничког и трезорског пословања тужиоца. Контролом је обухваћен поступак преузимања аманетне пошиљке у трезор, контрола примљене готовине, као и поступак уплате пазара на текући рачун клијента ВВ Т. АД Ж. У извештају Службе за контролу усклађености пословања од 19.09.2012. године, између осталог, наведено је да је на видео запису који је сачињен 09.08.2012. године од стране запослених у продајном објекту број... у Т. клијента ВВ Т., забележен поступак бројања готовог новца, да је износ на налогу за уплату који треба да се уплати на текући рачун клијента 78.710,00 динара, као и поступак улагања новчанице од 2.000,00 динара у пребројани новац, с тим да је наведено да новчаница од 2.000,00 динара није укључена у апоенску структуру дневног пазара. На основу уговора о примопредаји дневног пазара закљученог између тужене и клијента ВВ Т., клијент је и 09.08.2012. године дневни пазар упакован у кесе са ознаком продајног места предао туженој у сабирном центру Е. као једну аманетну пошиљку. Овлашћено лице тужене је по доласку у Експозитуру 09.08.2012. године ову пошиљку предало тужиоцу као трезористи који је евидентирао у књигу аманета. После отварања пошиљке, кесе су распоређене по благајничким местима где се врши контрола готовог новца. После сравњења преузетог готовог новца са пратећом документацијом за продајни објекат број ... у Т., тужилац није констатовао – пријавио вишак готовог новца у износу од 2.000,00 динара, већ је износ наведен на налогу за уплату од 78.710,00 динара уплатио на текући рачун клијента.

Тужена је 02.10.2012. године донела одлуку о удаљењу тужиоца са рада почев од 05.10.2012. године, а тужиоцу је 05.10.2012. године достављено и упозорење од 02.10.2012. године, на постојање разлога за отказ уговора о раду, на које се он изјаснио 09.10.2012. године. Узупозорење је достављено и организацији синдиката. Тужена је 18.10.2012. године донела спорно решење којим је тужиоцу отказан уговор о раду, као и анекси уговора, због повреде радне обавезе из члана 21. став 2. тачка 2. алинеја 1. и 9. уговора о раду од 31.12.2008. године, јер је на основу извештаја Службе за контролу усклађености пословања, утврђено да је тужилац као трезориста несавесно и немарно извршавао своје радне обавезе. У Упутству о трезорском пословању тужене у делу који се односи на пријем и поступање са аманетним пошиљкама тачком 2.1.1.1. између осталог, одређено је да се преузимање аманетне пошиљке од достављача врши на трезорском

примопредајном пулту, а у тачки 2.1.1.2. наведено је да примљену готовину запослени који обављају трезорско пословање броје, детаљно прегледају по принципу „два пара очију“, проверавају њену аутентичност и срањују је са пратећом документацијом, а да уколико се у примљеној готовини уоче разлике (вишак или мањак) руководилац организационог дела формира комисију која утврђује разлику и о томе сачињава записник. За разлику у примљеној готовини одговоран је онај који припрема и пакује аманетну пошиљку – пошиљалац аманетне пошиљке.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су усвојили тужбени захтев и поништили као незаконито решење тужене о отказу уговора о раду и одлуку о удаљењу тужиоца са рада, те обавезали тужену да тужиоца врати на рад.

Чланом 179. тачка 2. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05, 61/05, 54/09, 32/13 и 75/14) прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђену општим актом или уговором о раду.

У уговору о раду бр. 3367 који је 31.12.2008. године закључен између тужиоца и тужене, чланом 21. став 2. тачка 2. утврђене су повреде радне обавезе, поред осталих, неблаговремено, несавесно и немарно обављање поверених послова (алинеја 1) и фалсификовање новчаних и других докумената (алинеја 9).

За постојање наведеног отказног разлога потребни услови су радња запосленог која представља биће повреде радне обавезе и кривица запосленог. Радња запосленог може бити чињење или нечињење, а кривица је основ одговорности у случају повреде радне обавезе с тим што за отказ уговора о раду није довољан сваки степен кривице, већ је потребно да је запослени извршио повреду радне обавезе намерно или из крајње непажње.

У конкретном случају нема на страни тужиоца радње која би се могла квалификовати као повреда радне обавезе, па самим тим ни његове одговорности. Према наводима тужене тужиоцу је отказан уговор о раду зато што је из дневног пазара достављеног 09.08.2012. године за продајно место бр. ... у Т. клијента ВВ Т. присвојио 2.000,00 динара, које су у кесу ставили запослени у том објекту, јер је с времена на време у аманетним пошиљкама био мањак који су они морали да измире. Међутим, вредност тих 2.000,00 динара није евидентирана на налогу нити у апоенској структури дневног пазара за 09.08.2012. године, а тужилац је контролом утврдио да је предато 78.710,00 динара, колико је било наведено на налогу и колико је он уплатио на рачун клијента. Врховни касациони суд прихвата закључак нижестепених судови да тужена није доказала да је уопште постојао тај вишак новца од 2.000,00 динара и да га је тужилац присвојио. Наводни видео запис није достављен суду, а приложене фотографије не доказују тврдњу тужене да се 2.000,00 динара налазило у кеси (поред 78.710,00 динара), како правилно закључују нижестепени судови. Имајући у виду да тужилац није учинио повреду радне обавезе, није настао отказни разлог прописан чланом 179. тачка 2. Закона о раду, што значи да решење о отказу уговора о раду није законито и зато је поништено. Такође је поништена као незаконита и одлука о удаљењу тужиоца са рада која је претходила доношењу незаконитог решења о

отказу. Како је тужиоцу незаконито престао радни однос, тужена је на основу члана 191. став 1. Закона о раду обавезана да тужиоца врати на рад.

Стога су неосновани ревизијски наводи о погрешној примени материјалног права.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци на основу члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**